

Skifterettens Side udfindes, hvad der maatte tilkomme Forstafodens Arvinger. Den længstlevende er saaledes ikke pligtig at lade udstede Proklama til Kreditorerne (§ 61 første Stykke) eller at finde sig i Realisation af Boets Giendelse (§ 60), ligesom det i Reglen ikke vil være nødvendigt at fratage den Raadigheden over Boet (§ 58). Denne Ordning er altsaa i det Væsentlige en Gjennemførelse af den Grundsætning, der i Frdn. 21de Mai 1845 § 19 opstilles for Skifte mellem den i uskiftet Bo henhidende Ægtefælle og Forstafodens Livsarvinger, men er ved Forslaget udstrakt til ethvert Tilfælde, hvor en efterlevende Ægtefælle, der personlig hæfter for Boets Gjæld, skifter med Forstafodens Arvinger. Der er ingen Grund til, at de omhandlede Kempelser ved Skiftets Behandling ikke skulde komme Manden til Gode, naar han — som sædvanlig vil være Tilfældet — hæfter for Boets Gjæld, uagtet han ikke har hensiddet i uskiftet Bo, men ønsker at skifte strax ved Hustruens Død, eller rettere sagt til at tvinge ham til at bruge den Omvei først at erklære, at han vil hensidde i uskiftet Bo, og strax derpaa at forlange Skifte paa den i Forordningen 21de Mai 1845 § 19 bestemte Maade. Det er fremdeles klart, at Forstafodens Udarvingers Ret endnu mindre end Livsarvingernes bør være til Hinder for, at der paa Skiftet tages et saadant Hensyn til den længstlevende Ægtefælle. Endelig bemærkes, at den længstlevendes Afgang til at skifte paa denne Maade efter Forslaget ikke er udelukket, fordi det ikke vides, hvem og hvor den Forstafodens Arvinger ere, hvorimod der under denne Forudsætning i Dverensstemmelse med § 59 bliver at udstede offentlig Indkaldelse til Arvingerne, selv om der ikke udgaaer Proklama til Kreditorerne.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser skal endnu fremhæves Følgende:

Ifølge § 61 er den længstlevende ikke pligtig at lade udstede Proklama, medmindre Boet ifølge Konkurslovens § 145 eller den længstlevendes egen Begjæring behandles som Konkursbo. Udenfor disse Tilfælde er Udstedelse af Proklama ikke nødvendig for Kreditorernes Skyld, og efter Forslaget kunne

ligesaa lidt Forstafodens Arvinger stille Forlangende herom. Dette gjælder ikke blot, hvor der efter Forholdet mellem Boets Aktiver og Passiver ikke er noget Overskud at arve og Skiftet som Folge heraf sluttet, saasnart dette Forhold er oplyst. Selv om Boets Opgjørelse udviser et Overskud, er der ikke tilstrækkelig Grund til at paatvinge den længstlevende Ægtefælle en saadan Foranstaltning. Hvis Arvingerne efter den Forstaføde ved at modtage Arv blev ansvarlige for Boets Gjæld, var det vistnok nødvendigt at give dem Ret til at fordrø Proklama udstedt. Men efter Forslaget ere de kun udsatte for, at det dem paa Skiftet Udlagte i Tilfælde af Konkurs kan forlanges tilbagegivet af Kreditorerne, forsaavidt der haves Hjemmel herfor i Konkurslovens Afkræftelsesregler, og den Mulighed, at Arvingerne som Folge heraf kunne lide Tab ved Undladelsen af at udstede Proklama, er saa fjern, at den ikke synes at burde komme i Betragtning overfor de Ulemper, Proklamas Udstedelse medfører for den efterlevende Ægtefælle.

I Dverensstemmelse med den allerede i Frdn. 21 Mai 1845 § 19 udtalte Grundsætning, at der ved Skiftet ikke bør ske videre Standsning i Boets Benyttelse af den længstlevende Ægtefælle end høist nødvendigt, fastsættes det i § 58, at Boet i Almindelighed forbliver i den længstlevendes Raadighed. Dette ligger saameget nærmere, som disse Skifter, forsaavidt der ikke efter § 59 skal udgaa offentlig Indkaldelse til Arvingerne, sædvanlig kunne tilendbringes i ganske kort Tid. Smidlertid maa der dog være en Afgang til i saadanne Tilfælde, hvor der er særlig Grund til at befrygte en Forrykkelse af Boets Tilstand fra den længstlevendes Side, at sjerne denne fra Boets Bestyrelse, medens Skiftet staaer paa. I saadanne Tilfælde kan Skifteretten derfor ifølge § 58 andet Stykke enten af egen Drift eller ifølge Opfordring af Arvingerne eller detses Værger fratage den længstlevende Raadigheden over Boet og overgive denne til en god Mand, der da som Værge bestyrer Boet. Herved foregaaer der iøvrigt ikke nogen Forandring i Kreditorernes Stilling, ligesaa lidt som ved en Persons Umyndiggjørelse; fra Bestyrerens Side